

talte det ærede Medlem fra Løvel som Ordfører for Reformpartiet sig saaledes: „Det er min fulde Overbevisning, at der ikke indenfor Venstrereformpartiet er et Ønske om at se Justitsministeren træde tilbage som Følge af de Angreb, der ere rettede imod ham i disse Dage. Aldeles ikke. Venstrereformpartiets Stilling til Justitsministeren er uforandret efter de Angreb, der ere rettede mod ham i disse Dage“. Men det ærede Medlem blev end ikke staaende derved; thi han fortsatte: „Hvad er det for Angreb? Det er kun Paastande og Insinuationer, eftergaaede Punkt for Punkt af den højtærede Justitsminister, Paastande og Insinuationer uden Bevisligheder. Det er det, de ere, og saaledes ligger Sagen for. Og det kan ikke rokke Venstrereformpartiets Stilling overfor den højtærede Justitsminister“. Og saa skulde det ærede Medlem finde, hvad da Motivet var til disse Angreb paa den „højtærede“ Justitsminister, og saa svarer han ved at gentage en Udtalelse, Justitsministeren selv havde brugt: „Men, som den højtærede Justitsminister har sagt, det hele er et politisk Stormløb. Skulde nogen tro, at disse Angreb fremkomme for den offentlige Morals Skyld, tage de grundigt fejl. Det er et politisk Stormløb mod Ministeriet J. C. Christensen, det er det, der skal gennemføres“.

Jeg har refereret det ærede Medlems Ord og omtalt, hvad der er foregaaet i Sagen; jeg kalder de Herrer til Vidne: Har jeg brugt for stærke Udtryk? Har jeg malet med for stærke Farver?

Dette forelaa altsaa den Gang. Nu vide de Herrer, at i Oktober 1907 tænkte intet Menneske paa at gøre det ringeste politiske Stormløb mod Ministeriet Christensen, det var ganske udelukket. Det var udelukket ogsaa af den Grund, at de Medlemmer, der have bragt Spørgsmaalet frem, de ærede Medlemmer for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), Københavns 4de Valgkreds (Birck) og Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) uimodsige ligt ikke dannede noget som helst Komplot, men at de hver for sig ad egne Veje havde undersøgt Spørgsmaalet og bragt frem det, de selv havde faaet at vide og følte sig overbevist om var rigtigt.

Da Finansloven kom til tredie Behandling, var det nærmest det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, der tog Ordet og fremsatte meget stærke Anker. Jeg behøver ikke at minde om det stærke Sammenstød, dette foranledigede mellem det ærede Medlem og den davæ-

rende Konseilspræsident, det ærede Medlem fra Ringkøbing. Men een Ting vil jeg dog minde om, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds den Gang tilraadede Konseilspræsidenten at vise Forsigtighed, fordi han i sine Udtalelser gjorde sig til Albertis medskyldige — ikke i den Forstand, at det ærede Medlem vilde sigte Konseilspræsidenten for at være medskyldig i Albertis Forseelser og Forbrydelser, men medskyldig ved at dække over dem. Man vilde ingen Undersøgelse have, det var Sagen. Man modsatte sig en Undersøgelse.

Herfra gik Sagen op til Landstinget. Der blev de samme Angreb, som vare fremsatte hernelde, vel ikke gentagne i Enkeltheder, men paa Grund af, hvad der var fremkommet, forlangte Ordføreren for det frikonservative Parti, Grev Frijs — jeg tør vel nævne hans Navn, da jeg ikke husker, hvilken Kreds han repræsenterer — saavel som Gehejmeetatsraad Bramsen paa Højres Vegne en Undersøgelse. Hvem modsatte sig Undersøgelsen? Konseilspræsidenten! Og ved den Lejlighed dækkede han selv Alberti, idet han udtalte: „Den Forhandling, her har været ført, har ikke givet mig nogen som helst Grund til Misbilligelse overfor min Kollega eller hans Administration“. Reformpartiet og Konseilspræsidenten havde saaledes dækket Alberti mod alle de fremkomne Angreb. Saaledes forelaa Sagen. Hvem var det nu, der naturligt maatte optage den? Befolkningen og Pressen, og det var det, der skete.

Men saa kom den sørgeligt bekendte Septemberdag i Fjor, da Alberti selv gik op til Politikammeret og meldte sig som en Storforbryder, der kaldte Skam og Skændsel og Ulykke over vort Land og vort Folk. Hvorledes var den Gang Konseilspræsidentens og Regeringens Stilling? Hvorledes var Reformpartiets Stilling? Den Mand, der havde begaaet de svære Forbrydelser, havde staaet som Danmarks Justitsminister, som den, der skulde haandhæve Retten her i Landet, og selv om ikke en eneste af Ministrene havde Lod eller Del i de Forbrydelser, han havde gjort sig skyldig i, havde der for Ministeriet kun været eet at gøre, det, som øjeblikkelig vilde være sket i et hvilket som helst andet Land, nemlig at indgive sin Demission. Men hvad gjorde vort Ministerium? Det holdt et Ministerraad — jeg holder mig til Bladenes Meddelelser —, og i dette Ministerraad blev man enig om, at der ingen Anledning var for Ministeriet til at gaa, det, der var sket, angik kun